

WAAROM HET BESTE NOG MOET KOMEN

Leesexemplaar

ALEXANDER DE CROO

Waarom het beste nog moet komen

P E L C K M A N S

Inhoud

- 7 **INLEIDING:
ONBESCHAAMDE AMBITIE**
- 27 **DE LANGE TOCHT
NAAR HET RIJK DER VRIJHEID**
- 35 Veel meningen, sterke beslissingen
- 40 Een luisterend oor doet (niet altijd) wonderen
- 46 De vaccinrace
- 53 Human robot handshake
- 58 Model voor de wereld
- 63 **DE VERSCHEURENDE OORLOG
DIE ONS DICHTER BIJ ELKAAR
BRACHT**
- 73 Alle politiek is lokaal
- 81 De wil om te slagen
- 87 Van defensief naar offensief
- 93 Een spiegel voor onszelf
- 101 **TRANSITIES VAN DE TOEKOMST**
- 108 Geen geopolitieke chantage meer
- 110 De Noordzee wordt een energiecentrale
- 114 Reculer pour mieux sauter
- 121 De cirkel is rond

126	Sneller dan gevraagd
130	De pauzeknop
135	Op naar het kantelpunt
143	MEER WELVAART IS DE SLEUTEL
150	Onze kroonjuwelen blinken feller dan ooit
160	Prioriteit nummer één
165	Nieuw dynamisch werken
177	Opleiding van de toekomst
186	De puinhopen van het nationalisme
205	Van puber naar volwassene
216	De muren om me heen
222	Meer mens dan politicus
231	NAWOORD
239	DANKWOORD

**INLEIDING:
ONBESCHAAMDE
AMBITIE**

Leesexemplaar

T*alent wins games, but teamwork wins championships.*
Het zijn woorden van mijn sportieve held, de Amerikaanse basketballegende Michael Jordan. ‘Met talent win je wedstrijden, maar met teamwork win je kampioenschappen.’ Hij bedoelde ermee dat een ploeg met een sterke teamgeest veel meer bereikt dan een ploeg met spelers die enkel voor zichzelf spelen. Het is de leidraad in zowat alles wat ik onderneem. Daarom sprak ik dezelfde woorden uit tijdens mijn eerste speech als premier van België, op 30 september 2020, in de grote hal van het Brusselse Egmontpaleis. Ze moeten een snaar geraakt hebben, want de dagen nadien bleven ze echoën in commentaren en krantenkolommen. Een politicus die pleit voor meer samenwerking? Die op een positieve manier over België praat? Een politicus met een optimistische boodschap *tout court*? Dat was men niet gewend.

Toegegeven, toen ik die dag de rode marmeren trap van het Egmontpaleis afdaalde en de verzamelde pers enigszins nerveus toesprak, bevond België zich niet in de meest glorieuze periode van zijn bestaan. Na de federale verkiezingen van mei 2019 duurde het maar liefst 493 dagen voor ons land eindelijk een nieuwe, volwaar-

dige regering kreeg. Het was simpelweg een blamage voor de politiek en een nederlaag voor de democratie. Daarbovenop raasde het dodelijke COVID-19-virus al zeven maanden door de wereld. Door de bestuurlijke verlamming van een regering in lopende zaken waren we aanvankelijk onvoldoende gewapend om deze crisis te beheersen. Mensen waren terecht boos en ontgoocheld. Ze waren op zoek naar zekerheid, naar een duidelijk perspectief. Tal van families hadden onverwacht afscheid moeten nemen van een dierbare. Kinderen konden door corona niet naar school, zelfstandigen moesten hun zaak sluiten en honderdduizenden mensen verloren tijdelijk hun job. Wat de bevolking nodig had, waren krachtadige leiders met een heldere, verbindende visie. Op zulke momenten zou je verwachten dat politici hun verantwoordelijkheid opnemen om burgers collectief door de storm te loodsen. Niets was minder waar. In mijn eerste speech legde ik uitdrukkelijk de nadruk op samenwerking omdat sommige sleutelfiguren tijdens die eerste coronamaanden tot mijn grote verbazing elke vorm van samenwerking afwezen. Ministers op verschillende niveaus vonden elkaar o zo moeilijk over een gemeenschappelijke aanpak, enkel en alleen uit politiek-strategische overwegingen. Met mijn opleiding als handelingenieur en achtergrond in de privésector blijf ik moeite ondervinden om dat aspect van de politieke wereld te begrijpen. Het is een cyni-

sche omgeving waar de ene zijn dood de andere zijn brood is. Vaak komt het neer op een nulsomspel: de winst van de ene betekent verlies voor de andere. Het idee overheerst dat je enkel succesvol kunt zijn als je de ander de duvel aandoet. Een groot deel van onze bevolking is die stellingenoorlog beu. Men wil oplossingen, geen problemen. Zeker nu, in uitzonderlijke tijden waarin de wereld in een permanente crisis lijkt beland te zijn. Een pandemie, een oorlog aan de Europese grenzen, een klimaatverandering in volle ontwikkeling, economische onzekerheid. Dan hoort de leiding toe aan een sterk collectief, niet aan een team van individuen. Net daarom vond ik het zo belangrijk om op die laatste septemberdag van 2020 de woorden van Michael Jordan te herhalen.

Niet enkel het belang van teamspirit resoneerde in het Egmontpaleis. Ook mijn bewondering voor en het vertrouwen in ons geweldige land zou de uren en dagen nadien veel aandacht krijgen. Het leek op vloeien in de politiek correcte kerk, waarin België het liefst wordt afgebroken en afgeschilderd als een teleurstellende staat. Het ligt niet in onze volksaard om trots te zijn op wat we kunnen. Belgen relativeren graag, in de eerste plaats zichzelf. Dat is altijd al zo geweest en die gave tot zelfspot heeft ongetwijfeld diepe historische wortels in onze com-

**Belgen
relativeren graag,
in de eerste
plaats zichzelf.**

plexe en unieke geschiedenis van regionale, taalkundige en culturele verschillen. Het is een aanvaardbare manier om met deze verschillen om te gaan, maar de slinger is doorgeslagen naar een voortdurende stroom van negatief zelfbeklag. Wie maar lang genoeg hetzelfde riedeltje hoort, zal het op de duur nog geloven ook. Dit boek is een overtuigend bewijs van het tegendeel. Ik zal nog meer zeggen: België werkt in heel wat domeinen zelfs bijzonder goed. Dat klinkt wellicht vreemd in de oren omdat we de negatieve verhalen die ons voortdurend worden opgeleefd te gemakkelijk slikken. Het is zelfs een beschreven psychologisch fenomeen, het zogenaamde negativiteitseffect. Het verschijnsel verklaart waarom we negatieve gebeurtenissen en informatie gemakkelijker opmerken dan positieve, dat we er sterker door beïnvloed worden en dat we ze ons gemakkelijker herinneren. Ik herinner me een hoofdartikel in een van onze kranten dit jaar. De grote, vetgedrukte titel luidde: 'Het gaat niet goed met onze jongeren.' Daaronder de eerste zin van het artikel: 'Negen op de tien tieners zijn tevreden met hun leven.' Het toont dat men zeer goed weet dat je de aandacht makkelijker kunt trekken met een negatieve boodschap. Je kunt het ook zeggen met een boutade: 'Het nieuws geeft je geen goed gevoel, data wel.'

Het valt me zo vaak op dat de manier waarop we naar onszelf kijken niet overeenstemt met de manier waarop

anderen naar ons kijken. De dag van mijn bezoek aan het Europese logistieke centrum van de Amerikaanse sportgigant Nike in juni 2023 kon in die zin niet treffen-der zijn. Ik kwam net van een rumoerige vergadering op het kabinet over het stakingsrecht. Een gesprekspartner kwam terug op een eerder gemaakte afspraak, een andere ging dwarsliggen om futiele, politiek-strategische redenen. Negativiteit en kleinzerigheid alom. Het was de Wetstraat op zijn kleinst. Door de eindeloze discussies kwam ik ook nog eens te laat voor mijn ontmoeting met de nieuwe Amerikaanse voorzitter en CEO van Nike, John Donahoe. Tijdens zijn eerste bezoek aan België had hij een gesprek aangevraagd met het hoofd van de regering. Het zijn afspraken waar ik graag tijd voor vrijmaak, want het Nike-distributiecentrum in Laakdal, langs de E313, is het grootste ter wereld. Het moderne gebouw is bij automobilisten welbekend door de golvende groenwanden en het enorme Swoosh-logo. Elke dag vertrekken er maar liefst 1 miljoen pakjes naar 39 landen. De achtduizend werknemers en de kaderleden zijn hoofdzakelijk Belgen. Op de hoofdzetel in de Amerikaanse staat Oregon bestaat er zelfs zoiets als *The Belgian Gang*, een groep van Belgen die via het distributiecentrum in Antwerpen is opgeklommen naar de hoogste regionen van het bedrijf.

‘Hoe komt dat toch?’ vroeg ik die avond tijdens mijn speech. ‘Waarom hebben jullie het zenuwcentrum van

jullie wereldwijde activiteiten net in ons land uitgebouwd?’

Ik liet een uitdagende stilte vallen.

‘Because we’re good.’

Omdat we goed zijn. Het antwoord klinkt on-Belgisch maar er is geen woord van gelogen. Dat bewezen het applaus en het enthousiasme in de zaal. Ook wanneer ik later die dag de Duitse industrieus Siemens in het kader van zijn 125ste verjaardag bezoek, spreek ik het personeel op eenzelfde manier toe. Dat we trots mogen zijn op wat we in dit land allemaal kunnen. Ook hier zijn de reacties uitsluitend positief. In zulke internationale omgevingen weet men onze kwaliteiten wel naar waarde te schatten. We hebben een kleine markt en onze fiscaliteit is niet altijd zo gunstig als in Ierland of Nederland, maar door onze wereldhavens en ons logis-

Belgen zijn goed opgeleid en productief, pragmatisch en oplossingsgericht.

tiek netwerk zijn we geografisch uitstekend geplaatst. Belgen zijn goed opgeleid en productief, pragmatisch en oplossingsgericht. Ze zijn supergemotiveerd en flexibel. Een meerderheid van de bevolking is meertalig.

De kwaliteit en de toegankelijkheid van onze universiteiten is hoog en onze academici leveren uitstekend onderzoek af. De digitale dienstverlening van onze kmo’s steekt ver uit boven het Europese gemiddelde. Sommige landen halen hun grootste in-

komsten uit olie, gas of andere grondstoffen, of uit toerisme dankzij nationale parken en natuurfenomenen. De grootste troef van een land als België zijn heel eenvoudig de mensen zelf. Door onze creativiteit lopen we vandaag voorop in de sectoren van de toekomst, zoals ik verderop in dit boek met een reeks concrete voorbeelden zal aantonen. Het is een les in eigenwaarde. We hebben zoveel potentieel, maar we exploiteren slechts een fractie daarvan, vaak als gevolg van strategische spelletjes en nationalistische navelstaarderij in een archaïsche politieke cultuur.

België is te lang het land geweest waar je je hoofd maar beter niet boven het maaiveld uitstak. Succes stak de ogen uit. Wie goed presteerde moest wel iets verkeerd gedaan hebben. En ook: 'Als we niet te hoog mikken, kunnen we later, als het mislukt, ook niet teleurgesteld zijn.' Dat is nog te vaak de heersende mentaliteit. Daar geloof ik niet in. Onze bescheidenheid is een klassiek, nationaal stereotype zoals alle andere. Fransen zouden arrogant zijn, Nederlanders gierig, Duitsers planmatig. Een grootschalig psychologisch onderzoek op basis van interviews met duizenden mensen uit tientallen landen kwam tot een opmerkelijke conclusie. Onze intuïtie over nationale verschillen is meestal fout. Alsof de voltallige bevolking van een land te herleiden is tot een handvol karaktertrekken. Ons zelfbeeld van de Belg als onderpresteerder of underdog moet dan

ook dringend bijgestuurd worden. Het klopt gewoon niet. De sprekende voorbeelden van deze misvatting zijn Remco Evenepoel of Nafi Thiam, welbespraakte wereldkampioenen, of de Rode Duivels, onze nationale voetbalploeg. Tot voor kort trokken ze naar een Europees of wereldkampioenschap zonder ambitie. Er geraaken was al een overwinning op zich. Achteraf kwamen dan traditioneel de ruzies en de vetes in de spelersgroep naar buiten. Onze nationale ploeg bleek vaak een verzameling van clans die hun interne ruzies ook op het veld uitvochten. Vergelijk dat eens met de huidige Duivels. De spilfiguren van deze ploeg zijn jongens met een multiculturele achtergrond, die op jonge leeftijd veel gereisd hebben en in grote buitenlandse clubs hun jongensdroom hebben nagejaagd en waargemaakt. Je kunt neerbuigend doen over de onethische voetbalindustrie, maar wat deze mensen hebben gepresteerd, verdient alleen maar lof. Na het fantastische WK in Rusland stond

Zo kunnen Belgen ook klinken. Onbeschaamd ambitieus. onze sterspeler Kevin De Bruyne bij de viering op de Grote Markt in Brussel ondanks de bronzen medaille rond zijn nek er wat beteuterd bij. ‘Wat scheelt er?’ vroeg iemand.

‘Waarom moet ik blij zijn?’ antwoordde hij. ‘We zijn pas als derde geëindigd.’

Zo kunnen Belgen ook klinken. Onbeschaamd ambitieus. Ze leggen de lat zo hoog mogelijk en doen er alles

aan om dat doel te bereiken. De voorbije jaren doken er tal van landgenoten op met deze ‘on-Belgische’ mentaliteit. De broers Manu en Michel Debeers droomden ervan om een dancefestival uit de grond stampen. In het provinciaal domein van Boom, *of all places*. Het is hen nog gelukt ook. Tomorrowland is het hipste en meest tot de verbeelding sprekende festivalconcept ter wereld met franchising in Brazilië en Frankrijk. Ook in andere industrieën, sporttakken, muziek en wetenschap schitteren we op het internationale toneel. Een losse greep uit het ruime en diverse aanbod? De bacheloropleiding Digital Arts and Entertainment aan de Kortrijkse hogeschool Howest is al meerdere keren verkozen tot de beste ‘Game Design and Development’-opleiding ter wereld. In de gamingindustrie gaat meer geld om dan in de muziek- en de filmbusiness samen. Begin 2023 ontving België op de Consumer Electronics Show, de grootste technologiebeurs ter wereld in Las Vegas, de Innovation Champions Award voor meest innovatieve land. Een Waalse reus als John Cockerill is wereldleider in elektrolyse, een cruciale technologie voor de productie van groene waterstof, een brandstof van de toekomst, zoals ik verder in dit boek zal bespreken. Het Vlaamse imec, een wereldvermaard onderzoekscentrum voor nano-elektronica en digitale technologie en hét juweel op de Belgische kroon, stond op de World Incubation Summit 2023 op de eerste plaats als begelei-

der van tech start-ups en spin-offs, gekozen uit een lijst van 1895 deelnemers uit 56 landen. Het betekent dat geen enkele organisatie ter wereld zo efficiënt is in het begeleiden van aan universiteiten gekoppelde bedrijven. Het dankwoord van programmadirecteur Sven De Cleyn sprak boekdelen. ‘Ondanks onze typische bescheidenheid, die ook ondernemers vaak te klein doet denken, zijn we in staat om grootse dingen te realiseren.’

Onbeschaamde ambitie betekent niet dat je met een over-mijn-lijk-mentaliteit als een bulldozer de wereld moet platwalsen, maar wel dat je eerlijk mag zijn over je dromen. Die hoeven niet aan onze grens te stoppen. Bedenk een idee dat de wereld beter maakt. Maak een Tomorrowland in je eigen sector. Wees een Kevin De Bruyne binnen je team. België tekende in 2021 voor 20 procent van de in Europa uitgevoerde klinische studies voor kankeronderzoek. We blinken uit op het vlak van biotechnologie en life sciences dankzij een uniek ecosysteem van preklinische studies en geavanceerde biotechnologische productie, als logistieke draaischijf voor een wereldwijde distributie. Tijdens de coronacrisis en de vaccinproductie speelde België een internationale sleutelrol. Dankzij de intense diplomatieke en politieke inspanningen van de voorbije jaren zijn we goed op weg om een Europese energiehub te worden. We staan al jaren op nummer één als best beschermde

land in de cybersecurity. Op vier jaar tijd klommen we in de World Competitive Index, die de concurrentiekracht van alle landen ter wereld meet, van de 27ste naar de 13de plaats. Onze gezondheidszorg is een voorbeeld voor de wereld. Op het volgende cijfer ben ik misschien nog het meest trots. Volgens het laatste OESO-rapport is België internationaal het land met de kleinste genderloonkloof, zijnde het verschil in loon tussen mannen en vrouwen. Het is een onweerlegbaar bewijs van ons geloof in gelijke kansen en een beleid dat over vele domeinen evenwichtig is gespreid. We zijn soepel in de toekenning van tijdskrediet en ouderschapsverlof, ons systeem maakt het mogelijk dat ouders in ons land tegelijk kunnen werken én een gezin opvoeden.

Waarom is het als Belg zo moeilijk te aanvaarden dat ons land wel werkt... en nog veel beter zou werken mocht iedereen aan hetzelfde touw trekken? Mijn positieve houding tegenover de toekomst en mijn rotsvast vertrouwen in technologie hebben niets te maken met naïviteit. Ze zijn gebaseerd op cijfers, op gesprekken, op indrukken die ik dag na dag bevestigd zie. Betekent het dat we een modelnatie zijn? Neen, want net zoals elk ander land ter wereld kampen ook wij met onze eigen, specifieke uitdagingen. Onze bestuurlijke organisatie is chaotisch en inefficiënt. De koterijen in de fiscale wetgeving, de wachtlijsten in de zorgsector, de moeilijke opvang voor asielzoekers, de vele langdurig

zieken, de hoge belastingen of de chaotische ruimtelijke ordening zijn iedereen een doorn in het oog. Ons land scoort matig op het vlak van sociale mobiliteit. We slagen er niet in om voor iedereen in onze maatschappij voldoende kansen te creëren. Te weinig mensen hebben een job. Het activeringsbeleid is vaak te traag, te duur en onvoldoende transparant. Ons onderwijs gaat volgens internationaal onderzoek jaar na jaar achteruit. Onze enige grondstof bevindt zich onder onze hersenpan en die komt ernstig in gevaar. Maar een analyse van onze tekortkomingen en werkpunten betekent toch niet dat we ons voortdurend moeten wentelen in zelfbeklag, of de hele boel dan maar meteen moeten torpederen? De voormalige Amerikaanse president Bill Clinton zei ooit: *'There is nothing wrong with America that cannot be cured by what is right with America.'* Die uitspraak gaat perfect op voor ons land. Alle problemen die België heeft, kan België perfect zelf oplossen. Critici nemen elke gelegenheid te baat om ons land te vergelijken met Europese landen waar het zoveel beter zou gaan. Maar is het gras dan zoveel groener aan de overkant? Met Nederland hebben we een buurland met een zogezegde politieke modelstructuur, maar niettemin viel de regering in de zomer van 2023. Sinds 1998 heeft slechts één Nederlandse regering de rit volledig uitgezet, het kabinet-Rutte II. Tijdens de coronacrisis had Duits bondskanselier Angela Merkel de grootste moeite om

haar deelstaten voor de aanpak van het coronavirus op één lijn te krijgen. Men verwijst graag naar de Scandinavische landen als modeldemocratieën met de gelukkigste inwoners ter wereld. Een blik op het gebruik van antidepressiva toont een grimmiger beeld. IJsland, Zweden en Finland staan hierin al jaren aan de Europese top. Griekenland, Italië, Spanje... ik kan zo nog een tijdje doorgaan. Het punt is niet dat we ons aan de problemen van anderen omhoog moeten trekken, wel dat we niet mogen verwachten om ooit in de perfecte samenleving terecht te komen. De ideale oplossing, het perfecte loonakkoord voor iedereen, een wettelijke pensioenleeftijd die zowel de staalarbeider als de tramchauffeur als de HR-manager tevreden stelt én ook nog eens de vergrijzing betaalt, is simpelweg onmogelijk. Het is het lot van de politicus én de samenleving om voortdurend met imperfecte oplossingen te werken. Maar we moeten er minstens naar streven om het goede te zien in wat we wel hebben.

De cijfers en de voorbeelden in dit boek zullen voldoende aantonen dat het tijd is om enkele vastgeroeste overtuigingen los te laten. Dagelijks zie ik de bewijzen dat wij een samenleving zijn van ruimdenkende mensen die van nature naar oplossingen zoeken. Ons land is van

Het is het lot van de politicus én de samenleving om voortdurend met imperfecte oplossingen te werken.

oudsher een internationaal knooppunt van handel, een artistieke vrijhaven, een culturele hotspot, een baken van innovatie. Samenwerking zit in ons DNA. Het is aan ons, als samenleving en als politici, om die geweldige karaktertrekken te herkennen en te cultiveren, om er het maximale uit te halen. In dat opzicht zouden we het bijna tweehonderd jaar oude België zelfs kunnen vergelijken met een tiener. In mensenjaren is ons land slechts zestien jaar oud en worstelt het met zichzelf. België is een puber en net als alle pubers twijfelt het over de verhouding van zichzelf tot de buitenwereld. Het is een adolescent die denkt volwassen te zijn, maar dat bijlange na nog niet is. Het mist ervaring, zelfvertrouwen en perspectief. *No future*. Het einde van de wereld is in zicht. Het leven is hopeloos... Als vader van twee tieners weet ik intussen uit ervaring dat je pubers op twee manieren kunt benaderen. Ofwel bevestig je die negativiteit en laat je hen verdrinken in hun eigen wanhoop. Ofwel bied je perspectief en benadruk je de sterktes en de mogelijkheden van het leven. Het is niet hopeloos, het zit net vol uitdaging en schoonheid. Maar je moet het ook *willen* zien.

Het werkt in de politiek niet anders. Wie blijft vastzitten in de negativiteit bereikt niets. Je moet op zijn minst in een oplossing geloven, voor je kunt beginnen aan de weg ernaartoe. Problemen als klimaatverandering, ongelijkheid of het begrotingstekort zien er op

het eerste gezicht onoverkomelijk uit, en toch moeten we ermee aan de slag. Het goede nieuws is dat het kan. We kunnen ze oplossen door ze op te delen in kleine, behapbare stukjes en ze één voor één op te lossen. Stap voor stap, met een einddoel in het achterhoofd. Onlangs nog zei de chef van het Internationaal Energieagentschap, Fatih Birol: ‘We zitten aan het “begin van het einde” van het fossiele-brandstoftijdperk. Het toont aan dat onze klimaatinspanningen effectief werken.’

In haar boek *Crisis!* schrijft de Nederlandse Beatrice de Graaf, faculteitshoogleraar internationale en politieke geschiedenis aan de Universiteit Utrecht, dat de opeenvolgende crises sinds de jaren negentig van vorige eeuw hebben geleid tot een nieuwe vorm van politiek: crisismanagement. Het gevolg was de inzet van veel meer publieke middelen en maatregelen om zulke crises te gaan beheersen. Ministers en ambtenaren probeerden van eerdere noodsituaties te leren en nieuwe steeds professioneler te beheersen. Tegelijkertijd namen de verwachtingen, de kritiek en achterdocht van de burgers toe. Ze noemt het de kwetsbaarheidsparadox: naarmate een bevolking rijker en veiliger wordt en er beter in slaagt om crises te voorkomen, is de ontredning des te groter wanneer er zich toch een voordoet. België hoort volgens het Global Wealth Report tot de rijkste landen ter wereld. Onze Gini-coëfficiënt, die de inkomensongelijkheid meet, zet ons zelfs op de der-

de plaats van alle OESO-landen. Beatrice De Graaf heeft gelijk. Ook bij ons lijkt de ontredde- ring nooit groter geweest te zijn. Steeds meer mensen schenken hun vertrouwen aan afbraakpartijen en populistten. Nochtans tonen de cijfers en de buitenlandse ervaringen ook hier weer aan dat het de snelste weg naar verarming en desillusie is. Dit mogen we niet laten gebeuren.

* * *

Sinds mijn toespraak in het Egmontpaleis op die herfstige septemberdag, nu amper drie jaar geleden, is er zoveel veranderd. Op geopolitiek, klimatologisch of economisch vlak heeft de wereld een evolutie doorgemaakt. De ervaringen hebben ook mij veranderd. In de positieve zin, maar misschien ook in de negatieve, zoals ik verderop in dit boek zal beschrijven. In ieder geval heb ik als premier een beter begrip gekregen van dit land, van wat de problemen en de sterktes zijn, en wat we kunnen doen om een deel van de sluimerende ontredde- ring weg te nemen. De weerbaarheid en de creativiteit waarmee we ons doorheen de grootste uitdagingen van de voorbije decennia hebben geslagen, hebben mijn overtuiging alleen maar versterkt. Ja, we mogen ambitieus zijn. Ja, we hebben veel meer troeven dan gebreken. Met de juiste ingesteldheid kunnen we zoveel meer dan we denken. We hebben onszelf niet eens over-